

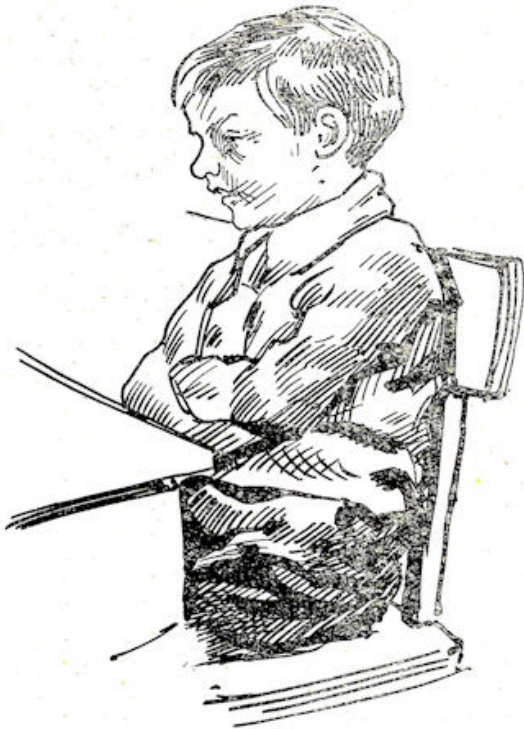
ke jongen en er was maar weinig noodig om hem weer ziek te maken.

Dien avond moest Jaap alles nog eens uitvoerig aan vader vertellen.

„Ken jij die jongens Jaap?”

„Nee vader niet allemaal, een paar maar, Piet v. d. Velden en Kees Smit. Ze zijn op die andere school in het dorp. Maar ik weet zeker dat ze Maandagmiddag na schooltijd op me zullen wachten.”

„Dacht je?”

„O, ik weet het zeker Vader, ze hebben me nog nageroepen: Wacht maar, we zullen je wel krijgen!”, en het gebeurt reslist.”

„Nu, jongen, dan zal ik zorgen dat ik haar dien tijd ook ben, want dan moet het meteen maar eens uitwezen met die jongens, anders zou je geen dag veilig meer naar huis kunnen gaan.”

Den heelen Maandagmiddag zat Jaap er aan te denken. Hij was heelemaal niet bang uitgevallen, maar tegen zoo'n grooten troep jongens zou hij toch niets kunnen beginnen. En moest Vader eens plotseling verhinderd zijn en niet komen, nu dan wist hij niet wat hem gebeuren zou, maar veel goeds zou het niet zijn.

(Wordt vervolgd.)

HET DINER.

Willie en Geerie, Hannie en Annie,
Waren vier dikke vriendinnen
En nu zal ik er van die vier kleutertjes,
Een aardig verhaaltje beginnen.

Geerie en Hannie, die hadden een keuken,
Met potjes en pannen van groot tot klein.
Daar konden ze samen van alles in koken,
Daar konden ze uren lang zoet mee zijn.

Ze hadden een echte mooie kachel,
Met een vuurtje erin, en een ketel er op.
En onder het raam, bij de kleine tafel,
Zat Tootje; hun beider liefste pop.

Geerie was jarig en moest nu gaan zorgen
Al voor een keurig en fijn diner.
Maar kleine Willie zou komen helpen,
En Hannie en Annie die speelden logé.

In de kleine nette keuken
Was 't een drukte van belang.
Een bakken en braden en sissen en rooken,
Klein Tootje die werd er een beetje bang.

Maar Tootje, mocht met de logétjes uit
wand'len,
Dat was voor het popje een heele pret!
En na een uurtje, als alles gereed was,
Ging Tootje heel zoet in het groote bed.

De tafel stond klaar met bloemen en
pudding
Schoon linnen, voor ied're gast een servet.
En lichtende lampionnetjes hingen
Er boven, dat was nog de grootste pret.

En Moe hoort daarnaast in de grootere
kamer
't Gerikketik tik van de vorkjes steeds
gaan.
En niet één van de kleintjes, laat zooals
wel eens anders
Een restje, of slordig haar bordje daar
staan.

De kindertjes zuchten met hoog roode
kleuren,
Het feestje is uit en de pret is gedaan.
En nu mag een ieder een lichtje mee
dragen,
En vol van de pret er naar huis mede gaan.

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

6)

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

„'t Smaakt een beetje raar. Dat is zeker!”

„Dat zou ik meenen. Al zulke vuile beesten moeten oneetbaar zijn. Stel je voor, dat ik een stuk vleesch zou eten van Simson, den ouden grijzen beer in de diergaarde van New York.”

„O je zult gauw genoeg aan de Indianen wennen en ook wel berenvleesch leeren eten.”

„Tante Brainerd, mag ik nog een stukje van dat vleesch. Ik heb bepaald trek van avond”, zei de schilder, en toen, zich weer tot Oom John wendend:

„Er zijn dingen, waar we 't nooit over eens zullen worden! Zeker zal ik aan sommige dingen wennen, maar aan berenvleesch nooit!”

„Geloof je niet, als je 't nu eens goed klaar gemaakt voor je zag”, zei Will Brainerd met een lachje, „dat je 't eens zou kunnen proeven?”

„Geen kwestie van! Ik ben geen slagershond.”

„Maar zou je 't *kunnen* proeven?” zei Oom John, die veel plezier in 't geval scheen te hebben. „Zou je 't merken, als 't je werd voorgezet, zonder dat je 't wist?”

„Of ik 't merken zou? Ik heb ook nog nooit carbolzuur geproefd. Denk je, dat ik er een stukje van in den mond zou kunnen steken, zonder 't te merken?”

„Laat ik je nog een stukje vleesch geven”, zei tante Brainerd vriendelijk, terwijl zij haar hand uitstak naar het bord van den schilder.

„Ik geloof heusch, dat ik het doen zal. Ik vind het heel lekker en ik heb vanavond een ongemanierden honger.”

„O, geen complimenten, hoor! Ieder krijgt trek in deze lucht”, zei Oom John. „Je bent dus zeker, dat je geen stukje berenbiefstuk zou kunnen eten?”

„Geen hap! Voor geen honderd duizend gulden!”

„Vind je dat vleesch nog al lekker?”

„Dat hoef je niet te vragen! Wat is het? Rundvleesch?”

„Niet precies! Dat is vleesch van een zwarten beer!”

„Brr! Bah!” hikte de schilder, terwijl hij haastig van de tafel opstond en naar de deur snelde, onder het schaterend gelach van het geheele gezelschap.

JIM, DE INDIAAN.

't Was een mooie Augustusnacht. 't Was bijna volle maan en buiten koel en frisch. Na het avondeten zat de familie op de veranda, Halleck en de jonge Brainerd rookten een sigaar. Oom John hield zich aan zijn houten pijpje.

„Marianne heeft mij iets verteld van een Indiaan, een Sioux geloof ik, die een vriend van jelui is”, zei Adolf Halleck tot Maggie.

„Je meent zeker Jim, den bekeerden Indiaan?”

„Juist, zoo heette hij. Weet je ook, waar hij is?”

„Nee, hij woont in de buurt van de tweede Factorij. Maar hij komt dikwijls hier. Een paar jaar geleden, vóór hij bekeerd werd, heeft vader hem gered, toen hij in een dronkemansruzie zwaar mishandeld werd en dat heeft hij nooit vergeten. Ik geloof, dat hij evenveel van ons

houdt als van de zendelingen — en dat wil heel wat zeggen."

"Een echte Indiaan vergeet nooit een weldaad, zoo min als een belediging", zei Halleck pedant. "Wat is het voor een kerel?"

"Jim? Wel, dat is nu een Indiaan, zooals jij denkt, dat ze allemaal zijn, behalve wat zijn uiterlijk betreft. Hij is wezenlijk een goed en edel mensch, maar hij ziet er uit als een landlooper, — net als de rest!"

"Ik zou graag dien Jim eens ontmoeten. Hij wordt zeker Jim de Christen genoemd, omdat hij door de zendelingen is bekeerd?"

"Dat kan wel zijn, — maar Jim is een wáár Christen. Dat toont hij door zijn leven. Toen Vader hem pas leerde kennen, was hij een slecht mensch. Hij dronk en maakte ruzie en hij moet meer dan één blanke vermoord hebben. Hij kwam uit

Noord Minnesota en dat is altijd een gevaarlijke streek geweest voor de blanke kooplui."

"En is hij nu geheel veranderd?"

"Hij is een ander mensch geworden. Een paar jaar geleden gaf hij om niets dan om sterken drank. Om dien te krijgen zou hij alles hebben verkocht, tot de kleeren van zijn lijf toe. Maar hij drinkt niet meer. Hij is dikwijls genoeg in de verleiding geweest, maar hij zegt, dat hij er niet meer naar verlangt."

"Dat is zeker heel merkwaardig! Maar dan zult ge toch moeten toegeven, Maggie, dat mijn oordeel over de Indianen niet zoo heelemaal verkeerd is."

"'t Is niet de Indiaan, die zóó is, maar de Christen. Ik heb nog nooit iemand ontmoet, als Jim. Maar kijk, daar komt hij juist aan!"

(Wordt vervolgd).

HANDWERKJES.

IV.

Zoo, zijn de stapelbindertjes voor moeders linnenkast klaar? En staat het niet beeldig? We kunnen nog veel meer doen om de kast nóg mooier te maken.

Heb je nog van dat afgepaste étamine-band? Of anders moet je 't maar weer zelf maken. Dat is óók heel goed te doen, hoor.

Zoo, nu tel je eerst de planken in de kast. De onderste plaats waar het goed ligt, dus den bodem der kast, tel je ook mee. Nu meet je de lengte van de planken en maakt dan netjes afgezoomde stukken, even lang als de planken. Nu nièt met een puntje afmaken, maar recht. Je onthoudt nu goed de lengte, want we moeten een smal linnenkantje koopen dat aan één lange zijde der banden. Maar dat komt later, eerst borduren we er wat op, weer met kruissteekjes. Ik zal je vertellen wat er in mijn linnenkast opstaat; toen ik trouwde maakte een leerlingetje van negen jaar ze voor me. Ze zal 't wel goedvinden dat ik jelui dezelfde voorbeelden geef.

1. Nauwkeurig dient er opgelet; Steeds alles op zijn plaats gezet!
2. Er is een tijd van komen, er is een tijd van gaan,
De waschvrouw en de strijkster herinneren u er aan!
3. Orde moet er zijn
In den linnenschrijn.

4. Alles heeft zijn plaats op aard
Hièr wordt uw linnengoed bewaard.
5. Hèden, en niet morgen
Moet alles opgeborgen.

Deze rijmpjes zijn met rood borduurkatoen op de vijf banden in mijn kast geborduurd. Als er minder noodig zijn dan laat je er van weg, en als je te kort komt dan maak je er meer bij, dat lukt je wel, als je eens goed verzint.

Als de reepen geborduurd zijn, wordt langs één lengte het kantje er langs genaaid, overshands is het netste, en met punaises, liefst witte, worden ze in de linnenkast bevestigd, precies als kastrandjes in een gewone kast. Onderin komt het reepje natuurlijk plat te liggen, dat kan niet anders.

Je moet zelf een lettertje kiezen, maar 't moeilijkst is het uittellen van de kruisjes! Van 't midden uit, hoor. Maar laat je door een grootere helpen als 't kan. Vind je deze rijmpjes en 't uittellen te lastig, dan kan je een gewoon aardig kruissteekrandje op deze lange banden borduren.

Daar de eene spreuk langer is dan de andere moet je wat er aan weerszijden overblijft maar opvullen met een klein randje of een patroontje. Dan zijn de randen toch van 't eene eind tot het andere geborduurd.

N. v. S.

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

door

MARY POS.

In het middaguur toen hij zijn brood in school zat op te eten, want hij bleef altijd over, waren ze scheldend en schreeuwend voorbij gegaan. Een heele troep. Nog veel meer dan er Zaterdag waren. En telkens hoorde hij hen roepen: „Kom er eens uit als je durft . . . . . Wacht maar tot 4 uur, dan zal het je beste beurt niet wezen . . . . .” Jaap was stil blijven zitten en had tegen de andere jongens verteld wat er gebeurd was.

„Nou jog, laten we je helpen . . . . .”

„Nee maar niet, want m'n vader zal zorgen dat hij er ook is, zie je”, had Jaap gezegd.

Bewonderend hadden ze Jaap aangekeken: Toch wel fijn als je een vader hebt, die veldwachter is . . . . .

Vier uur sloeg de klok. De boeken en schriften werden opgeborgen.

Na het dankgebed stroomde de klas leeg en ook Jaap zocht in de gang z'n pet en ging mee naar buiten. Zouden ze er al zijn?

Nee . . . . , niemand te zien, geen vader, maar ook geen jongens . . . . . Maar ja, die zouden wel ergens bij hun school staan en die moest hij nog passeeren. Ze zouden

daar wel ergens op de loer liggen. Ook hun school passeerde hij, zonder dat hij iets zag . . . . , nóg niemand . . . . . maar ook geen vader . . . . . Wild klopte Jaaps hart. Opeens zag hij een paar gezichten om den hoek van een steeg gluren . . . . . O ja, daar waren ze . . . . . Zou hij doorloopen? . . . . . of teruggaan? Terugrennen? Want o, als vader eens niét kwam? . . . . . Ja, terug maar, weer naar school vliegen . . . . . Maar het kon al niet meer, terwijl hij zich omkeerde zag hij twee jongens vlak achter zich, die hem stil van achteren wilden aanvallen . . . . . Meteen kwamen ze van alle kanten op hem afstormen, en was hij plotseling omringd door een troep jongens, gewapend met stokken en steenen, die schreeuwend en gillend op hem aanstormden. Angstig drong hij zich tegen den muur van een huis . . . . . O, waar bleef Vader nu toch? . . . . . O, gelukkig! daar was hij! Vader, Vader! jubelde hij. En nu gebeurde haast hetzelfde als Zaterdag. Toen was het Jaap die Henkie moest ontzetten, en nu moest Vader het Jaap doen. Jaap vond dat hij nóg grooter leek dan anders. Hij smeedt ze opzij en de twee, die Jaap al vastgegrepen hadden, pakte hij in hun kraag.

„Hier jullie.”

Nee, ze vlogen uit elkaar. Ze rolden over elkaar heen van angst bij het zien van de uniform.

Klompen en stokken en steenen verliezend, renden ze weg. Maar die twee had Vader vast en die kwamen ook zoo gauw niet meer los. Wit zagen ze van schrik. Toen nam Vader z'n boekje en schreef hun namen op.

„En nu die van de andere jongens, die Zaterdag hebben meegedaan.”

Hij schreef ze allen op.

„Ziezoo, jullie zult er wel meer van hooren.” Toen liet hij ze gaan.

„Ik ga vast voorop met de fiets, Jaap, want ik moet nog even op het bureau zijn, maar ik wacht op je aan het einde van het dorp.”

„Goed Vader.”

Even stapte Vader bij het bureau af, en sprong toen weer op de fiets. In de verte liep een troepje jongens, nog druk over het geval te praten. Schuw keken ze telkens om en opeens zagen ze Vader op de fiets aankomen.

(Wordt vervolgd).